

CHYSTAJÍ SE NA MISTROVSTVÍ SVĚTA

Do ticha letního podvečera zaburácí náhle čtveřice leteckých motorů. Z modré oblohy prolehně lesk křídél. Pak se opět ztrácejí – vzápětí však objevují se nízko nad zemí, jako by se dotýkaly vrcholů stromů, roubící olomoucké letiště se dvou stran. Cvičné lety olomouckých svazarmovských letců jsou už místním lidem, zejména v létě, zjevem zcela běžným, ba skoro samozřejmým. Málokdo však ví, kolik píle, sebekázně a rozhodnosti je třeba k tomu, aby pilot dosáhl vrcholného mistrovství v letecké akrobacii, třeba právě tak, jak o tom již nejednou vyprávěly soudružky Draha Číhalová, Jiřina Lockerová, Marie Loskotová a Eva Krenčová, členky akrobatické skupiny olomouckého Aero-klubu. Mají už za sebou desítky startů na leteckých dnech v mnoha městech republiky. A právě nyní se připravují na letecký den v Moskvě, kam byly pozvány. Své dokonale umění předvedou i návštěvníkům leteckého dne v Karl Marx Stadtu v Německé demokratické republice, na několika leteckých dnech, pořádaných u nás, a pochopitelně i na mistrovství světa v seskoku padákem, které na srpen připravují bratislavští Svazarmovci. Je tedy jejich sportovní kalendář opravdu bohatý. A právě tak pestrý je i jejich výcvikový plán. Každý den, ba i každá hodina má v něm svou platnost a význam.

Také mužská akrobatická čtyřka olomouckých svazarmovců je právě ve stadiu vrcholících příprav na Mistrovství světa v Bratislavě a na letecké dny v zahraničí, na které byli pozváni. Na nedávném mistrovství republiky

v Brně, kde Olomoučtí obsadili druhé, třetí, šesté a sedmé místo, si své schopnosti znovu prověřili. Jejich závodní činnost má už ostatně dlouhou a bohatou tradici. Známe jsou jejich starty v Rakousku, Německé spolkové republice a Švýcarsku a zvláště vynikající úspěchy na leteckých závodech v Anglii i velmi čestné umístění na neoficiálním mistrovství světa v Maďarsku. A nejen to. Soudruzi Přikryl, Kadlík a Krenč velmi ochotně odevzdávají své bohaté zkušenosti všem, které na letiště a k palubní desce přivedla touha dobývat modravých výšek a podmanit si čas a vzdálenosti. Před nedávnem přešla skupina na letouny typu JAK 11. Jsou to těžší stroje; jejich ovládání ve skupinové akrobacii vyžaduje mimořádných zkušeností a schopností. A při tom zařadili do své akrobatické sestavy i tak náročné prvky, jako je na příklad výkřuk kolem středního.

Mnoho by se dalo vyprávět o životě na prosluněné ploše letiště, ve stínu strojů i o odvaze, utužené silou kolektivu. Jen v něm mohou vyrůstat lidé nového typu.

M. S.

„Ne – nebylo to špatné – ale ten výkřuk kolem středního si musíme ještě pořádně vypilovat.“

FOTO JAR. JURYŠEK

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. „Ty ses nijak nezměnil,“ řekl jednorozčák Marek Švejkovi. – „Něměnil,“ odpověděl Švejk, „já jsem na to neměl čas. Voni mě dokonce chtěli zastřelit, ale to by nebylo ještě to nejhorší, ale já jsem nedostal nikde lehnung vod dvanáctého.“ – „U nás ho teď nedostaneš, poněvadž my jdeme na Sokal a lehnung se bude vyplácet až po bitvě, musíme šetřit. Musím ti také sdělit, že batalion vydal na tebe zatykač.“ – „To nevadí,“ podotkl Švejk, „to udělali úplně správně. Tys tedy povídal, že oficiální jsou na faře na prasečích hodech? To tam musím – že jsem zase zde.“

10. Švejk pokračoval zcela klidně dál, jak potom došlo k duchovní útěše a jak major spal do rána v jeho objetí. Potom připomenul, že pan lajtnant Dub nalézá se u brigády s otřesem mozku a dává všechny pozdravovat. – „A prosím o lehnung a tabáksgeld,“ dodal Švejk. Hejtman Ságner a Lukáš vyměnili mezi sebou tážavé pohledy, ale vtom se otevřely dveře a dovnitř nesli už jitrnicovou polévku. – „Vy jeden zatracenej chlape,“ řekl hejtman Ságner, „vás zachránily jen prasečí hody.“ – „Švejku,“ dodal k tomu Lukáš, „jestli se stane ještě něco, tak bude s vámi zle! Zmizte!“

8. Tam se zatím mluvilo o brigádě, jaké nepořádky tam panují. Kdosi řekl: „Telegrafovali jsme přece kvůli tomu Švejkovi...“ – „Hier,“ zvolal Švejk za pootevřenými dveřmi a vstupuje dovnitř znovu opakoval: „Hier! Melde gehorsam! Infanterist Josef Švejk, Kompanieordonanz!“ Vida zaražené obličej hejtmana Ságnera a nadporučíka Lukáše, zvolal: „Poslušně hlásím, že mě chtěli zastřelit, že jsem zradil císaře pana.“ – „Pro Ježíše Krista, co to mluvíte, Švejku?“ vykřikl zoufale blýd nadporučík Lukáš. – „Poslušně hlásím, to bylo takhle, pane obrlajtnant...“

11. Švejk se odebral do kuchyně. „Nazdar,“ přivítal ho tam účetní šikovatel Vaněk, ohlodávaje jeden pazourek. „Byl zde jednorozčák Marek a oznámil, že jste zde a že máte na sobě nový mundur. Vy jste mne tím přivedl do pěkné šlamastiky. U mne jste veden jako utopený při koupání, vy jste se vůbec nemusel vracet a dělat nám nepřijemnosti s dvojím mundurem. Kumpanie má teď o jeden mundur víc, protože váš první mundur se našel na hrázi rybníka. Poněvadž batalion oznámí, že je přírůstek jednoho kompletu, může být z toho revise, ale když se ztratí 2000 párů bot, nestará se o to nikdo.“

9. Dívali se na něho s vytřeštěnými zraky a on vypravoval se všemi možnými podrobnostmi, dokonce nezapomněl poznamenat, že na hrázi toho rybníka, kde se mu to neštěstí stalo, rostly pomněnky. Když potom jmenoval tatarská jména, jako Hallimulabalimej, Valivolavalivej, nezdržel se již nadporučík Lukáš poznámky: „Že vás kopnu, vy dobytku!“ A Švejk pokračoval dále se svou důsledností, a když líčil náhý soud, generála a majora, zmínil se o tom, že generál šilhal na levé oko a major že měl modré oči. Hejtman Zimerman hodil po Švejkovi hrníčkem.

12. Zatím se vrátil ze dvora kuchař Jurajda a první jeho pohled padl na zničeného Balouna, který seděl na lavici u kamen a díval se zoufale na své vyhublé břicho. Jurajda sáhl do trouby a vzal odtamtud jedno jelítko. – „Žer, Baloune,“ řekl přívětivě, „nažer se až pukneš.“ Balounovi vstoupily slzy do očí. „Doma, když jsme zabíjeli, tak jsem napřed snědl pořádný kus ovaru, celej rypák, srdce, ucho, kus jater, ledvinu, slezinu, jazyk a potom jitrnice, šest, deset kousků a bachoratá jelítka, kroupová a housková. A všechno to voní a člověk žere a žere...“ vzpomínal Baloun, požíraje maličké jelítko.